

HAYLAZ ÇOCUKLAR VE KURUNTULU RGRETMEN

Bir okulda öğrenciler ders çalışmaktan bıkmışlardı. Öğrencilerden biri öğretmenin her gün derse gelmesinden yakınıp:

– Neden hastalanıp da birkaç gün okuldan uzaklaşmıyor? dedi.

Bu söz öğrencilerden birinin aklına bir fikir getirdi.

– ğretmenim, diyecekti, benziniz solmuş! Hasta mısınız yoksa?

Öğrencinin planına göre ğretmen bu söz üzerine kuruntuya düşecek, hasta olduğunu sanacaktı. Öğrenci, arkadaşlarına sıkı sıkı öğütledi:

– Siz de ğretmen kapıdan girince, kaygılanmış gibi yapacaksınız, diyeceksiniz ki ğretmenim neyiniz var? Hiç iyi grnmyorsunuz!

Bu fikir bütün öğrencilerin hoşuna gitmişti. Planı uygulamaya karar verdiler.

Ertesi gün çocuklar bu planı düşünerek evden okula geldiler. Bu planı yapan arkadaşlarının herkesten önce

okula girmesini beklediler. Planı o başlatacaktı çünkü.

O çocuk önce okula girdi ve öğretmeninin yanına gitti. Öğretmene selam verip kaygıyla baktı:

– Öğretmenim, benziniz solmuş! Hasta mısınız yoksa?

– Benim bir sıkıntım yok, dedi öğretmen. Git otur yerine.

Öğretmen hasta olmadığını biliyordu ama yine de içine bir kuruntu düşmüştü. Daha sonra diğer öğrenciler içeri girdiler. Herkes öğretmene tuhaf tuhaf bakıyordu.

Öğretmen:

– Ne bakıyorsunuz? Otursanıza yerlerinize!

Çocuklardan biri:

– Bir şeyiniz yok değil mi öğretmenim? Ateşiniz varmış gibi görünüyor da.

Bir başkası:

– Yüzünüz biraz solgun görünüyor. Umarım hasta değilsinizdir.

Kısacası her öğrenci buna benzer sözler söyledi. Öğretmenin kuruntusu daha bir arttı. Bu kuruntu yüzünden öğretmenin yüzü gerçekten sararmaya başlamıştı. Dersi bırakıp evin yolunu tuttu. Hızlıca çaldı kapıyı. İçinden de karısına söyleniyordu:

“Benimle hiç ilgilenmiyor. Sonum gelmiş haberi yok!”

Karısı onu görünce şaşırıldı:

– Hayırdır, dedi, niye geldin? Bir şey mi oldu?

– K r m s n, dedi  ğretmen. Őu yüzüme baksanal. Nasıl da solgun! Öğrenciler bile fark etti de senin haberin yok.

Kadın itiraz etti:

– Senin bir Őeyin yok. Nereden çıkarmıŐlar bunu? Kuruntulanma boŐuna.

Karısı, onun hasta olmadığını, yüz renginin yerinde olduğunu söylüyordu ama  ğretmen bir türlü inanmıyordu. Dinlenmeye  alıŐıyor fakat öğrencilerini de bırakmaya g nl  razı olmuyordu.

Öğrenciler derslerini yüksek sesle tekrarlıyor, o da dinliyordu. Çocuklar, planlarının henüz iŐe yaramadığını görüp s yleniyorlardı.

– H l  ders yapıyoruz, diyorlardı. Ne anladık bu plandan?

Planı ilk olarak ortaya atan öğrencinin aklına yine bir fikir gelmiŐti,

– ArkadaŐlar, dedi, okurken sesinizi biraz daha yükseltin.

Öğrenciler seslerini biraz daha yükselttiler. Öğrencilerin seslerinden dolayı odayı bir uğultu kapladı. Bunun  zerine aynı  ğrenci öğrencileri susturup,

– Sesimiz, dedi, öğretmenimizin baŐını ağırtıyor. Kendisi zaten hasta.

Öğretmen, öğrencisinin sözünü doğruladı:

– Evet, başımın ağrısı arttı. Haydi dışarı çıkın.

Öğrenciler sevinerek dışarı çıktılar. Herkes dersten kurtulup evine gitti. Çocuklar eve erken dönünce anneleri çocuklardan kuşkulanmışlardı:

– Ne diye erken döndünüz, dersten mi kaçtınız yoksa?

Çocuklar, öğretmenin hastalandığını söylediler. Anneleri çocukların yalan söylüyor olabileceğini düşünerek ertesi gün öğretmenin evine gittiler. Baktılar ki öğretmen ağır hasta gibi yatıyor. Yorgana iyice sarınmış, bu yüzden de terlemiş. Öğrenci velileri,

– Bu hastalık da neyin nesi öğretmen bey, dediler. Bizim haberimiz yoktu.

Öğretmen, bu söz üzerine yerinden doğrulup cevap verdi:

– Bu hastalıktan benim de haberim yoktu. Haylaz çocuklar haber verdiler!

Böylece öğrencilerin anneleri, öğretmenin hasta olmadığını, bu işin çocukların bir planı olduğunu anladılar ve çocuklarını uyarıp okul ve dersin önemini anlattılar.